చూస్తే ఆ పగులు కుండకి దారి నిండా రకరకాల పూల మొక్కలు, వాటికి పూసిన రంగురంగుల అందమైన పూలు కనబడ్డాయి.

"చూసావా? ఇవన్నీ నిత్యం నీరుని కార్చే నీ వైపు మాత్రమే పెరిగాయి. నీరు ఒలకనివ్వని కుండ వైపు లేవు. రెండేళ్ళుగా ప్రతిఫలం ఆశించకుండా నువ్వు వాటికి చేసే సేవ వల్లే అవన్నీ పెరిగి కళకళలాడుతున్నాయి. కాబట్టి నువ్వు నిండు కుండ కన్నా గొప్పదానివి. అందుకే నువ్వు కారుతున్నా సరే నిన్ను మార్చలేదు."

నీతి: మన కుటుంబాన్ని మనం మన యజమానిగా భావించి, మనం ఆర్జించేదంతా ఆ యజమానికే చెందాలనుకుంటాం. నిండు కుండ నీటిని తన యజమానికే దాచినట్లు మనం మన సంపాదనని మన కుటుంబ సభ్యులకే ఖర్చు చేస్తాం. ఒక్క పైసా కూడా ఇతరులకి ఇవ్వం. కాని ఈ పగులు కుండలా కొంత అలా మనం ఇతరులకి ఇవ్వగలిగితే, దాని వైపున్న మొక్కలు పెరిగి వాటికి పువ్వులు వుదయించినట్లుగా, మనం బీదవారి మొహాల్లో నవ్వులు చూడచ్చు.

87. వర్షాకాలం - ఎండా కాలం

ఓ గ్రామంలోని ఓ ముసలావిడ ఎప్పుడూ విచారంగా ఉండేది. ఓ రోజు ఆ గ్రామం మీంచి వెళ్తున్న ఓ సాధువు ఆవిడని చూసి అడిగాడు.

"దేనికంత విచారంగా ఉన్నావు?"

"స్వామి. నాకిద్దరు కూతుళ్ళు. వాళ్ళిద్దరూ పెళ్ళిళ్ళు అయి వెళ్ళిపోయారు." జవాబు చెప్పింది ఆవిడ.

"కొడుకులు లేరా?" అడిగాడు సాధువు.

"ఒకడున్నాడు."

"నిన్ను బాగా చూసుకుంటాడా?"

"దేవుడి దయవల్ల నాకే లోటు లేకుండా చూసుకుంటాడు."

"మరి ఇంక దేనికి నీకా దుఃఖం?"

"నా పెద్దల్లుడిది ఐసు వ్యాపారం. వర్షా కాలం, చలి కాలాల్లో వాళ్ళకి ఆదాయం ఉండదు. అందుకని విచారం. ఇంక రెండో అల్లుడిది గొడుగుల

వ్యాపారం. చలి కాలం, ఎండా కాలాల్లో అసలు ఆదాయం ఉండదు. అందుకని నాకు అన్ని కాలాల్లో విచారంగా ఉంటుంది." వివరించింది ఆ ముసలావిడ.

సాధువు కొద్ది క్షణాలు ఆలోచించి చెప్పాడు.

"ఎండ బాగా ఉన్న రోజుల్లో మీ పెద్దల్లుడి ఐస్ క్రీం వ్యాపారం బాగా అభివృద్ధిలో ఉందని అనుకో. అప్పుడు నీకు సంతోషం కలుగుతుంది. అలాగే వర్షాకాలంలో నీ రెండో అల్లుడి గొడుగుల వ్యాపారంలో బాగా లాభాలు వస్తున్నాయని అనుకో. అప్పుడు నీకు సంతోషం కలుగుతుంది."

"అర్థమైంది స్వామి."

ఆ తర్వాత ఆ ముసలావిడ పెద్దగా దుఃఖాన్ని అనుభవించలేదు. ఇలాగే జీవితంలో మనకి ప్రతికూలమైన వాటిగురించి ఆలోచించి బాధ పడుతూ, మనకి అనుకూలమైన వాటి వల్ల కలిగే ఆనందాన్ని మనం తరచు విస్మరిస్తూంటాం. అన్నిటినీ అనుకూలంగా అన్వయించుకోవడమే ఆధ్యాత్మికత అంటే.

88. సత్యం

ఓ సూఫీ మహాత్ముడు ఓ నది ఒడ్డున గల ఓ చిన్న కుటీరంలో జీవిస్తూ దైవ ధ్యానం చేసుకుంటున్నాడు. ఓ రోజు ఓ తల్లి తన రెండేళ్ళ పిల్లని తెచ్చి అతని దగ్గర వదిలి అడిగింది.

"స్నానం చేసి వస్తాను. నేను వచ్చే దాకా నా బిడ్డని చూసుకుంటారా?"

ఆ మహాత్ముడు బదులుగా తలని వూపాడు. ఆమె బిడ్డని వదిలి వెళ్ళిపోయింది. గంటైంది. రెండు గంటలు దాటాయి. ఆమె రాలేదు. ఆ రోజు గడిచినా రాలేదు. వారం గడిచినా రాలేదు. వారాలు నెలలు, నెలలు సంవత్సరాలు అయ్యాయి కాని ఆమె రాలేదు.

ఆ సూఫీ మహాత్ముడు ఆ పిల్లని జాగ్రత్తగా పెంచసాగాడు. ఆమెకి పదహారేళ్ళు వచ్చాక ఓ రోజు ఆ పిల్ల తల్లి వచ్చి తన బిడ్డని చూసి, కౌగలించుకుని ఆనంద భాష్పాలు రాల్చింది.

"నా బిడ్డని నా వెంట తీసుకువెళ్తున్నాను." చెప్పిందామె.